

ТРАВЕНЬ

Виходить з січня 1927 р.

1980

№ 9 (1075)

Київ

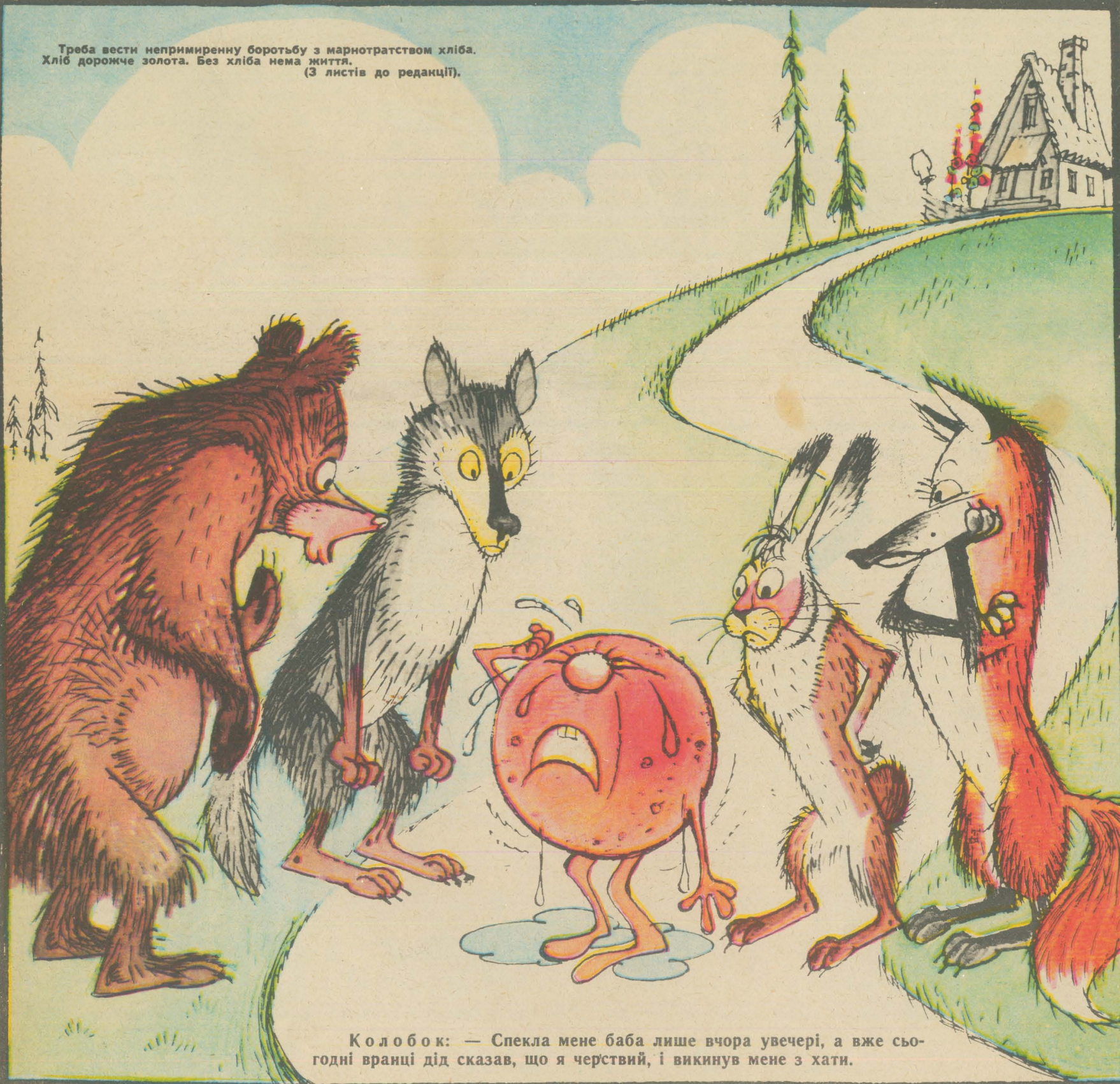
Ціна номера 20 коп.

ДІВЕРСІЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Треба вести непримиренну боротьбу з марнотратством хліба.
Хліб дорожче золота. Без хліба нема життя.
(3 листів до редакції).

Колобок: — Спекла мене баба лише вчора увечері, а вже сьогодні вранці дід сказав, що я черствий, і викинув мене з хати.

На тролейбусній зупинці біля мене довго танцював рудий незнайомець. Він час від часу виймав з кишені якусь фотографію, уважно роздивлявся її, потім переводив погляд на мене. Так тривало хвилини п'ять. Коли до зупинки під'їхав тролейбус, незнайомець раптом підскочив і схопив мене за бороду.

— Нарешті! — вигукнув він. Я спробував визволитися, але незнайомець тримав бороду обома руками.

— Відпустіть! — закричав я. — Не відпускай. Стільки шукаю вас... І ось — нарешті! Дуже прошу, зіграйте з нашим гуртком художньої самодіяльності Калитку!

— Яку Калитку? — Не «яку», а якого. Головного героя комедії Карпенка-Карого «Сто тисяч». Розумієте, у вас борода точнісінько така, як у Калитки.

— А ви звідки знаєте? — А ось, — незнайомець витягнув із кишені фотографію. — На ній сам Карпенко-Карий у ролі Калитки. І бачите, з такою ж бородою, як у вас.

— Так у нього ж не справжня. Артисти часто користуються перуками. От і ви спробуйте. Є ж навіть такі підприємства, де виготовляють перуки і костюми для художньої самодіяльності.

— Що є, то є... Але якщо вони задовольняли наші потреби, то я б вас посеред вулиці, мабуть, за бороду не хапав. Правильно?

— Та начебто правильно, — киваю головою.

— А у нас через оту бороду прем'єра вистави зривається, — продовжував незнайомець. — Оце й послали мене наші драмгуртки до Києва і наказали без бороди додому не повертатися. Була вже у магазині «Художня самодіяльність».

«Немає у нас борід, — відповіли мені там продавці. — І невідомо, коли будуть. Беріть он шиньйон і зробіть із нього бороду. А якщо це вас не влаштує, їдьте на Київську фабрику театрального реквізиту». Поїхав. Там і слухати мене не захотіли. «Ми, — кажуть, — тепер замовлені від профспілкових самодіяльних колективів взагалі не приймаємо. Бо ще за минулий рік не виконали». Ось така заковика. То, може, хоч ви нас виручите? Наше село від Києва близьенько. На репетиції ми вас своєю автомашиною возити будемо...

— На жаль, зовсім не маю артистичних даних, — розів я руками. — Але дістати бороду

спробую допомогти. Бо щось мені не віриться, що це така вже велика проблема.

Одне слово, після цього я вирішив поцікавитися, як же виходять із становища інші працівники культурно-освітніх закладів.

— Бороду дістати дуже важко, — зітхнув В. Л. Красновський, директор будинку культури Київського будівельно-монтажного тресту № 1. — Хоча, мені здається, тут ще якось можна викрутитися. Бо її, врешті-решт, можна й відростити. А от як бути з костюмами, не знаю. Є у нашому будинку культури дитячий хор — лауреат Першого Всесоюзного фестивалю народної творчості. Пошити ж для нього костюми не беруться ні виробничі комбінати, ні фабрики театрального реквізиту. Виявляється, шити для дітей — не вигідно. Або треба для танцювального колективу костюми будівельників. «Немає потрібної тканини», — відповідають нам. А хто візьметься виготовити таку простісіньку річ, як булавку для жонглерів чи одноколісний велосипед?

— У нас із театральним реквізитом теж проблема, — додав завідувач Верхньодніпровським райвідділом культури Дніпропетровської області Г. Г. Череп. — Хотіли ми замовити костюми на Дніпропетровському виробничому комбінаті театрального товариства, а нам кажуть: «Зможемо пошити тільки у 1981 році». У листопаді минуло-

го року написали листа на Харківський виробничий комбінат, відповіді немає й досі.

Завідувач Уманським райвідділом культури Черкаської області А. В. Безверщенко теж нічого поради мені не зміг:

— Я оце й сам думаю, де б для наших колективів художньої самодіяльності купити грим. А про костюми й не кажу. Ще у жовтні минулого року ми замовили їх на Київській фабриці театрального реквізиту, але й до цього часу звіти ні слуху, ні духу.

Поїхав я на фабрику. Тільки зайшов до кабінету директора І. Ю. Поляка — задзвонив телефон.

— Ні, ні! Зараз замовлені від колективів художньої самодіяльності не приймемо, — підняв директор трубку. — І не просіть, і не моліть...

— Розумієте, забезпечити театральним реквізитом усі колективи ми не можемо, — пояснив мені І. Ю. Поляк. — Але план щороку виконується.

Подивився я у книгу замовлень і здивувався, як же він виконується. Наприклад, Ровенський український музично-драматичний театр замовив кілька головних уборів ще у грудні 1978 року, у березні — квітні минулого року зробили замовлення Ульяновський райвідділ культури Кіровоградської області, Києво-Святошинський райвідділ культури, Київський інститут народного господарства, Коломийський районний будинок

культури Івано-Франківської області, Оржицький райвідділ культури Полтавської області і т. д., але й досі їх не виконали.

Поїхав я після цього у Міністерство культури УРСР.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїли мене у відділі клубних закладів. — У нас із театральним реквізитом усе в ажурі. Адже, окрім виробничих комбінатів і фабрик, колективи художньої самодіяльності обслуговують ще й ательє індивідуального пошиття одягу. Не вірите? Ось, будь ласка, лист Міністерства побутового обслуговування УРСР, яким запевнено наше міністерство, що для колективів художньої самодіяльності виділено 725 швейних ательє і взуттєвих майстерень. Отож шити є де. Тільки у Київській області таких ательє майже тридцять.

Почали ми з'ясовувати, що ж то за ательє, про які аматори сцени і сном, і духом не відносять. Виявилось, що з 28 ательє колективи художньої самодіяльності обслуговують тільки 2. А решта!

— Для решти матеріалів не вистачає, — признався ведучий інспектор відділу клубних закладів В. М. Красовський. — Самі розумієте, костюми для сцени набагато відрізняються від тих, у яких ми ходимо, скажімо, на роботу чи в гості. Та й виготовляти їх набагато складніше. Той костюм треба вишити, на тому зробити аппликацію...

— Як же ви збираєтеся розв'язати проблему? — нарешті запитав я у заступника міністра І. Т. Буланого.

— У нас такої проблеми немає! — авторитетно запевнив мене Іван Тихонович.

— А наступного дня до мене зайшов аматор сцени, з яким я познайомився на тролейбусній зупинці.

— Ну, дістали бороду? — поцікавився він.

— Ні, не дістав, — признався я і хотів уже було повторити слова І. Т. Буланого.

Але аматор сцени безнадійно махнув рукою і, глянувши у вікно, кулемно вискочив із кабінету... Мимо нашої редакції чимчикував підптанний чоловік... з бородою.

Через мить я теж помчав до перукарні. Щоб не дратувати бородою учасників художньої самодіяльності.

М. ПРУДНИК.

Історія з Бородою

— Ще десяток «Мушкетерів» — і Сидоренки лопнуть від заздрощів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ви ж, дівчата, скаржилися, що рідко бачите на фермі голову колгоспу. Тепер він із вами не розлучатиметься.

ОБІД ТРИВАЛІСТЮ ПІВРОКУ

Безпрецедентний за своєю тривалістю обід заарестовано в м. Кіровограді. Влаштували його собі майстри аварійної служби виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства. Наш кіровоградський кореспондент передає деякі подробиці незвичайної події. В жовтні минулого року по провалу Воронцовському прорвало водопровідну трубу... В грудні на місце аварії прибули представники вищезгаданої служби. Вирили каналу, вирізали кусок труби і поїхали, але самі сказали, «на обід». Тривав цей обід і досі.

СЮРПРИЗ

Сумчанка Н. В. Куксенко купила у магазині № 14 Ковпаківського продторгу хлібину, в іншому — ще деяких продуктів, і лише прийшовши додому та заходячись готувати вечерю, згадала, що не купила картоплі. Яким же було її здивування, коли, розрізавши хлібину, господиня виявила запечену в ній картоплю.

Н. В. Куксенко щиро подякувала дирекції Сумського хлібозаводу № 3 за невольні пошуки нових форм задоволення потреб трудівників. Адміністрація штаб-квартири ТАП, у свою чергу, бажає дирекції хлібозаводу дальших творчих успіхів.

НА ЛІТНІ КАНИКУЛИ

МИКОЛАІВ. (Від власкора ТАП). З настанням теплих днів і відкриттям пляжного сезону директор міськпобуткомбінату В. С. Умрихін повеселішав: кількості скарг на те, що бані № 4 і № 7 тривалий час не працюють, значно зменшилась. Отож до осені керівництво комбінату почувати-ме себе, як на канікулах, і лише тоді даватиме звичні відписки про те, що бані ось-ось стануть до ладу.

ТРЕБА ПОЧЕКАТИ

До штаб-квартири ТАП звернулися продавці взуттєвої секції магазину № 8 Воловецького курортторгу зі скаргами на те, що ще в червні 1979 року вони відправили на Ужгородську взуттєву фабрику дві пари жіночих літніх туфель.

Іх вони не змогли продати тому, що першу пару могла придбати лише жінка, у якої обидві ноги — ліві, а в другій коробці лежали туфлі 37 і 39 розмірів. Ніякої відповіді з фабрики досі не надійшло.

Як пояснило кореспонденту ТАП керівництво фабрики, найбільш часом на підприємстві буде налагоджено випуск туфель лише на праву ногу, і тоді претензії воловецьких продавців буде задоволена.

Дві байки ДІЯВЕ ВІТРИЛО

Було тільки-но дмухне вітрець-свіжачок, а Вітрило вже напнеться туго, забринить у передчутті далеких мандрів. Воно такі мандрувало доско-чу широкими плесами, пишалося на просторі, аж поки пристарілось і репнуло, що й не зашнєш. Тепер хай хоч дме, хоч свіще — Вітрило лише теліпється, пускаючи пилки проріхою. Та ще, як дослухатися, бубонить глухо: «Ні, не ті ніжки вітри! Немає в них колишньої сили...»

ГЕНЕРАЛЬСЬКИЙ ГУДЗИК

Якийсь генерал загубив Гудзика від мундира... Ну, загубив — то й загубив, дбайлива генеральша пришила йому іншого.

А того, загубленого, знайшов ефрейтор, засмучений якраз такою ж, але для свого мундира відчуженою втрапою. І, оскільки ефрейторші в нього нема, взяв сам голку, засилив звично нитку: пришив, думає, поки начальство не насварило. Коли раптом чудасія: пручається Гудзик, мов живий, із рук вислизає.

Дуже здивувався ефрейтор, побіг до сержанта. Отаке, каже, й таке, що воно таке? Пусте, одка-зує сержант, це в тебе руки граблями, учись як треба! Відпорів для прикладу власного гудзика, хотів пришити знайденого, — аж той крутнем крутиться, не дається.

Отетерів, звісно, й сержант, подався до прапорщика. Прапорщик — до лейтенанта. Лейтенант — до капітана... І зрештою спантеличений полковник поклав Гудзика на стіл перед генералом: ось, мовля, мушу доповісти, ніхто з ним упоратись не може.

Глянув генерал, лоба наморщив та й питає: а де, значить, знайшли? Пішли перепитування узвиріт, до ефрейтора.

Там і там, каже ефрейтор, пам'ятаю точно. Пригадав тоді й генерал, чия то згуба, і все в цій химерній історії стало йому ясно.

Ну що, здавалось би, Гудзик, такий точнісінько, як інші, — але він уже величався на генеральсько-му мундирі...

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

Злізайте
кришки!

КОЛИ ЗАЇДАЄ КЕРМО

Кожен із нас — потенційний пасажир. От і ви, шановний читачу, щойно купили цей номер журналу у привокзальній кіоску і, зручно вмістившись на сидінні автобуса, розгорнули його з наміром почитати щось веселеньке.

А ви не звернули, часом, уваги, які номери на вашому автобусі? Чи, бува, не черкаські? Ні, нічого, нічого. Ідьте собі спокійно. І все ж...

І все ж будьте готові до несподіванок. У дорозі, знаєте, все може статися. Колесо спустить, мотор забарахлить, ресора лопне... І кукурікати-мете ви тоді на узбіччі, згадуючи Мінавтотранс і виглядаючи якої-небудь попутної машини...

Ах, як некруасиво, скажете ви. Як це непорядно з боку автора — лякати пасажирів усілякими несподіванками. Ну, що ж, трапляються автомобільні пригоди, ніхто не заперечує. Але навіщо на них наголошувати? Навіщо про них нагадувати людям, яка саме збиралася відпочити в дорозі, посміятися з дотепного малюнка, гуморески чи усмішки? А тут їй — про шляхові пригоди... Похмурий гумор якийсь виходить!

Що вам сказати... Нам теж не вельми приємно ворухити цю тему, будь вона неладна. Адже ми, журналісти, — теж народ мандрівний, і нам хочеться їхати швидко, зручно і без пригод. Та що зробіш, як вони, геомонські, трапляються! От, приміром, приходите ви 11 лютого на Черкаський автовокзал з наміром їхати у Кам'янку і наперед купленим квитком, — а вам кажуть: тпру, шановний, можете не поспішати. Ваш рейс відмінено.

Що! Як! Неподобство! Обурений до самісінької глибини своєї благородної душі, пасажир мчить до диспетчера з'ясувати стосунки. А там, біля диспетчерської, виявляється, що він — не самотній: у цей же день надовго затримались або й зовсім зірвалися і деякі інші рейси. І вже не один, а ціла розгнівана юрба пасажирів атакує керівництво автовокзалу: дайшов відправку!

А що ж керівництво! А воно спрямовує вказівний перст за вікно:

— Студии погляньте! Он туди! Он, бачите, люди у формах! Ото вони затримують. Автоінспектори. Технічний стан автобусів перевіряють. Не знайшли, бач, іншого часу!

Ага... Так ось хто, виявляється, каламутить воду... О-ох, сяка-така розпроінспекція! О-ох, скільки відбірних епітетів щедро посилалися на її бідолашну голову!

— І це, майже на увазі, — уже не вперше! — докинув хмизу у вогонь хтось із працівників автовокзалу.

І лиш одну дрібничку втаїло від пасажирів керівництво автовокзалу, а разом з ним — і Черкаського обласного управління пасажирського автогосударства. Таку собі невеличку дрібничку, що з перевірки інспекцією 65 автобусів, які збиралися вирушити у дорогу, 44 виявилися несправними. Причому, 40 — з такими дефектами, які безпосередньо загрожували безпеці руху. А в одному з ЛАЗів, котрий мав їти на Кам'янку, трійник гальмової камери вже тримався на волосинці й від легенького натиску руки... знався. Це значить — у будь-який момент могла відмовити вся гальмова система. Важко вгадати, чим усе це могло б закінчитися, якби автобус вийшов у рейс...

Соромливо не пояснили пасажирам відповідальні працівники управління на чолі з керуючим В. П. Солом'яним та головним інженером А. І. Онисенком, що з автопідприємств області

ДАЛИ
ПЕРЦЮ!

- Чи можна впасти з сьомого неба?
- Чи можна нашуміти, працюючи тихо сапою?
- Якщо Пегас крилатий, навіщо йому копита?
- Якщо не місце красить людину, навіщо вішають таблички «пофарбовано»?

- Якщо кількість неодмінно переходить у якість, чому в крамницях так багато залежалих товарів?
- Якщо ледячому завжди свято, навіщо йому ще вихідні?
- Якщо вустами мають говорити істина, то що ж говорять устами дорослих?

Петро РЕБРО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Товаришу ревізор, ось знайшлися ті папірці, що ви їх розшукували.

на траси щоденно виходить велика кількість несправних машин. Звернімося до цифр. За дев'ять місяців минулого року транспортники повинні були представити на планові огляди 11.110 автобусів. Проте представили тільки 9910. І що ж! У 3738 з них було виявлено різні неполадки, причому в 2864 — вельми серйозні. Подібна картина повторилася і в листопаді. А всього протягом року обласна державна автоінспекція представила 15 інформацій про незадовільний технічний стан пасажирського транспорту в різні автомобільні інстанції. Проте далеко не на всі свої листи вона одержала відповіді. А якщо й одержувала, то — формальні. «На Ваш же такий-то», — говориться, наприклад, в одній із них, — повідомляємо про зажиті заходи по ліквідації недоліків...» І далі додається наказ по управлінню № 196 з одинадцяти пунктів, кожен з яких починається словами: «взяти під особистий контроль», «обговорити питання», «вжити необхідних заходів», «посилити вимогливість», «встановити постійний контроль», «вказати» і т. д. Чогось

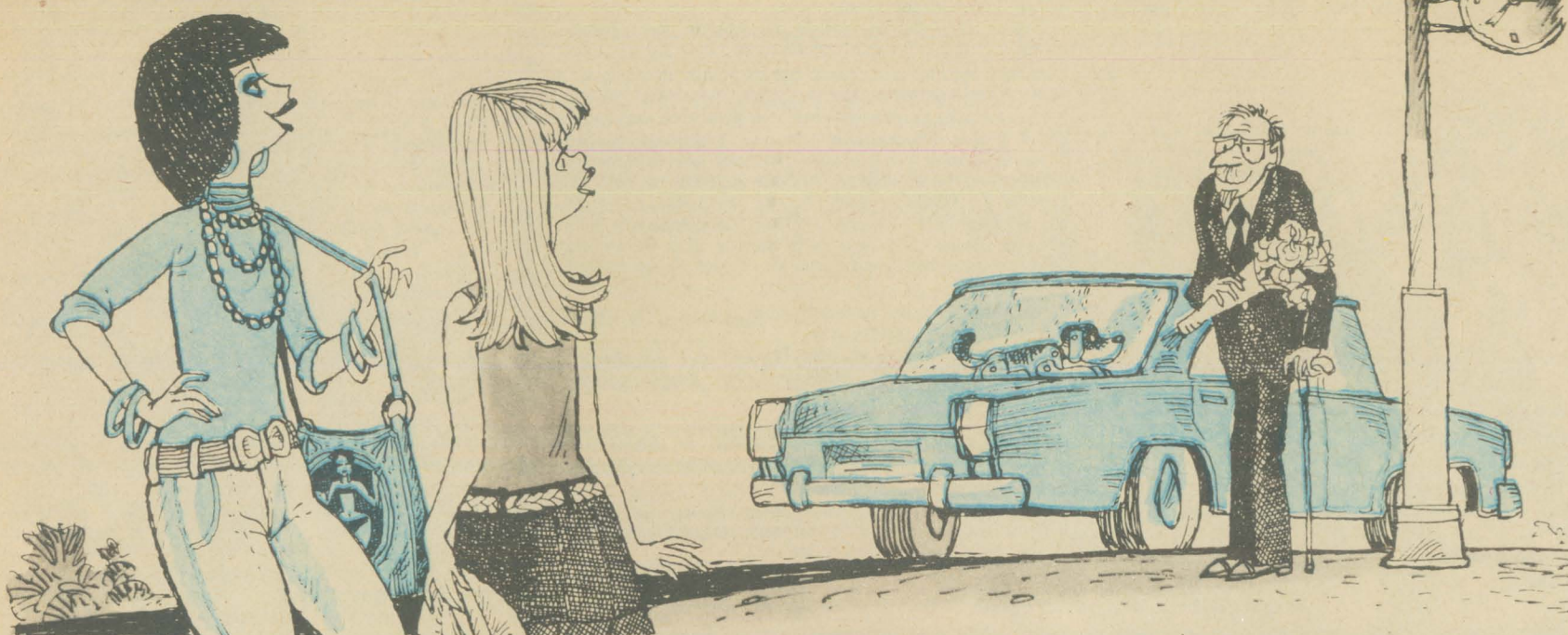
конкретного, ділового, такого, що справді корінним чином могло б змінити становище, у цьому наказі марно шукати.

Тим-то й досі вигуркують на трасу машини з несправними гальмами, рульовим управлінням, спідометрами, освітленням, сигналами, склоочисниками, зношеними шинами і т. д. і т. п. І виникають дорожні пригоди через нехлюйство інженерів, механіків та інших відповідальних осіб, котрі мають стежити за технічним станом ввіреного їм транспорту. Можливо, у механізми управління автобусним парком області теж щось таке там заїло, і йому потрібен терміновий ремонт або, в крайньому разі, профілактична змазка!.

Та не будемо травмувати й без того вже розтравлену душу автопасажира. Побажамо йому щасливої дороги і порадимо не сердитися на автоінспекцію, яка турбується про його ж безпеку. Чого, на жаль, поки що не можна сказати про деяких транспортників.

В. БОЙКО.

Черкаська область.

— І що ти в ньому знайшла?
— А мені личить голубий колір!

ПАМ'ЯТНИК НЕВИРОБЛЕНОМУ ПЕРЛІТУ

Тим читачам, котрі не бачили, як виглядає спучений перліт, я нічим, на жаль, не зможу зарадити. Чув, що це добрий будівельний матеріал, який використовують для утеплення приміщень та всілякої там теплоізоляції. Чути чув, а от побачити на власні очі той спучений перліт не доводилося. Хоч і кортіло.

Тому-то, перебуваючи недавно на Волині, я вирішив обов'язково з'їздити в селище Рожище, щоб на місці помилуватися цим модерним будівельним матеріалом. Бо саме в тому селищі, був я начуваний, трест «Волинськбуд» ще наприкінці 1975 року спорудив і здав в експлуатацію спеціалізований цех по виробництву спученого перліту.

Поділився своїм наміром із місцевими товаришами, а вони на те:

— Чого тебе туди несе? Цех бажавш побачити чи перліт?

— І цех, — кажу, — хочу, але насамперед, звісно, перліт.

— Та ми самі, коли хочеш знати, того рожищенського перліту ще ні разу не бачили.

— Але ж цех був урочисто зданий в експлуатацію ще наприкінці минулої п'ятирічч! Був, питаю, вас, чи не був?

— Ну, був зданий. Ну, урочисто. Ну, втаїли в нього півмільйона карбованців. Ну, й що з того? Але ж ти питаєш про перліт, а не про цех.

І розповіли мені товариші дивну історію.

Справді, п'ять років тому цех у Рожищі був зведений. І зданий. Навіть з оцінкою «добре». Будівельники одержали все, що в таких випадках мають одержувати будівельники, та почали готуватися до урочистого вечора, де їх мали віншувати. Замовили запрошення, намітили склад президії, запросили малюків із сусіднього дитячого садка, котрі мали під звуки фанфар вийти на сцену та прочитати вірші. Вже, подекують, дітлахи й перші рядки придумали:

Славімо ваш чесний труд,
Хай живе «Волинськбуд»!

Та вечір чомусь відклали. Чи то дальші римовані вітання у хлоп'ят не творилися, чи то фанфар не мог-

ли знайти, чи із запрошеннями якась затримка вийшла. А тим часом працівники банку здивувалися, чому зведений і зданий на «добре» цех нічого не продукує, та прийшли на місце. Уважно роздивилися, акуратно все виміряли й охнули: у цеху, виявилось, не виконано робіт на дев'яносто тисяч карбованців. Без кількох копійок, правда.

Стало ясно, що тут уже не до фанфар, а скорше, до суду. Керівники тресту заходилися запевняти, будіи банківські працівники не вміють як слід рахувати. Але суд, зрештою розібрався та засудив винних у приписках будівельних керівників, у тому числі головного інженера тресту «Волинськбуд» Є. О. Дешка, до різних строків позбавлення волі (правда, умовно). Стягнули

також із винних певну суму на часткове відшкодування збитків.

А мені, попри все, дуже хотілося побачити наяву знаменитий спучений перліт. Тому й пішов я до керуючого трестом О. П. Андреева та запитав, коли нарешті зможу здійснити свій давній намір.

— Не знаю коли, не знаю, — бадьоро посміхнувся Олександр Пилипович. Бадьорість видалася мені дещо недоречною в тій ситуації. Та з подальшого зрозумів, чим викликаний оптимізм керуючого. — Той цех мені онде сидить! Та, богу дякувати, наш міністр уже наказав законсервувати його.

Як вдалося уточнити, в грудні одного року (рівно через чотири роки після урочистого пуску цеху в ек-

сплуатацію!) міністр сільського будівництва УРСР Ю. Б. Котов справді видав наказ, яким зобов'язав у місячний строк провести консервацію обладнання в рожищенському цеху, а також в аналогічних цехах, збудованих у м. Красиліві Хмельницької області та м. Кіровограді.

Чому нові цехи, котрі чотири роки простояли без діла, не давши ані грама продукції, тепер раптом законсервували? А тому, пояснює наказ, що проект, розроблений всесоюзним науково-проектним інститутом «Теплопроект» та прив'язку якого здійснив республіканський інститут із довідкової назвою «Київдипроєктбудіндустрія», — так от проект цей виявився невадким. У ньому, виявляється, не було передбачено дробильно-сортувального та сушильного відділень, необхідних складських приміщень і ще дечого. До того ж запропонована в даному разі технологія виробництва спученого перліту також, на думку міністерства, потребує доробки.

Дізнавшись про все це, я мимохіть замислився.

Ну, випадки, коли проектний інститут спочатку робить проект, видає документацію, а потім починає над ним думати, бували подекуди й раніше. І таке бувало, що вже інший інститут спочатку прив'яже, а відтак метикує, чи правильно прив'язав.

Але чому міністерству потрібно було аж чотири роки, щоб встановити, що в цеху бракує тарного складу й ще чогось, цього ніхто без міністерства з'ясувати не зможе. Так само й того, хто конкретно має відповідати за те, що заморожено значні державні кошти.

І якщо вже шановне Міністерство сільського будівництва згодиться пояснити широкому загалові ці незрозумілі речі, то заодно хотілося б дізнатися, коли саме три законсервовані пам'ятники нерозважливому господарюванню все-таки перетворяться в діючі цехи по виробництву спученого перліту.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

— Розумієте, прорвало!.. Всю ніч пальцем трубу затуляв...— знервовано розмазував руками чоловік із жовто-зеленим обличчям. Та слюсар ЖЕКУ не реагував. Він сидів за столом і з олімпійським спокоєм записував адреси квартир, де трапились аварії.

АВАРІЯ

УСМІШКА

Врешті-решт він відірвався від журналу, звів погляд на відвідувача.

— То що у вас?
— Тримає дружина палець у трубі... Мені на зміну... — видавив із себе жовто-зелений відвідувач.
— Який палець?
— Свій...

— А при чім тут ми? Я не хірург...
— Так аварія ж...
— Аварія? З цього й починали б... Вулиця? Раптом на «столи рятівних замовлень» приглушено затріскотів телефон.
Рука слюсара повільно потяглася до трубки, знехотя зняла її і ще повільніше понесла до вуха:
— Слу-уха-а-аю... Який Ваня? Кому Ваня, а вам Іван Харитонович. Адреса... Не морочте голову, у сорокової квартирі живу я. Гляньте на двері, який у вас номер квартири. — І поклав трубку.
Біля його столу виникла за цей час досить помітна черга. Кожен з людей ділився своєю бідою: «У мене капало-капало, а потім як побігло...» «Та, то ще нічого. У нас он вчора таке було: прийшов слюсар, коли вдома був лише малий... І так поремонтував кран, що й не повернеш».

Раптом раучко розчинилися двері. На порозі з'явилася огрядна жінка.
— Ти що, телепню, записував і ото мимрив по телефону? Я тобі покажу Івана Харитоновича! Повна хата води!!!

Враз у слюсара обличчя почервоніло, очі, немов у шкідливого kota, забігали й заблищали. Куди й подівся його спокій. Він підхопився з-за столу і кинувся до дверей.
— Вдома аварія! — встиг вигукнути.
— А як же ми?! — невдоволено загули в черзі. Питання зависло у повітрі.

Василь КОСТЮК.

Охрімова свита

Подарували якось одному киянину — назовемо його Дмитро Григоровичем Б. — гарну хутряну підкладку. «От здорово, — подумав Дмитро Григорович, — зайду до комбінату побутового обслуговування, що на розі вулиць Комінтерну і Жданівського, здам у шкірмайстерню, і там пошиють мені добрячу свитку. На хутрі. Як задумав, так і зробив».

Глянули на те хутро досвідчені «специ» з побутокмбінату і ледь не зомліли. Мало того, що матеріал чудовий був, але до того ж його виявилось багато. Дмитро Григорович — чоловік середнього зросту, а цей матеріал ніби із салону «Богатир».

— Як ви його оцінюєте? — запитали Дмитра Григоровича.

Дмитро Григорович, як непрактична і довірлива людина, навіть гадки не мав, що ось саме в цьому запитанні й сховано майбутню долю його свитки. Він знизав плечима. Мовляв, а що його тут оцінювати. Хіба ж я маю справу з шарлатанами. Так і сказав:

— У вас же його не вкрадуть?! — чи то перепитав, чи то ствердив.

— Ну, що ви! У нас такого не трапляється.

— А ціна ж для чого?

— Так, для форми...

Дмитро Григорович і назвав суму. Сорок карбованців. І от саме в цю мить він, можна сказати, в останній раз бачив своє хутро в його первісному вигляді. Бо коли прийшов Дмитро Григорович забирати свою свитку, то одразу помітив дві такі деталі.

Перша: він наче виріс, бо свитка на ньому лежала так, ніби знята з плеча дванадцятилітнього хлопчика;
і друга: його ліва рука стала сантиметрів на десять коротша за праву.

Тут Дмитро Григорович раптом згадав класику. Байку Л.Глібова «Охрімова свита» і криловський «Тришкин кафтан».

— Та ви що?! — ледь не заплакав Дмитро Григорович. А де ж решта хутра?!

— Решту... вкр... тобто викинули, — не кліпнувши оком, сказав закрійник Л. Деркач. — Не подобається, можемо повернути гроші.

І тоді Дмитро Григорович усе зрозумів. Але, як бачите, запізно. Свитка була зшита хоч і білими, але дуже вже брудними нитками.

О. ЧОРНОГУЗ.

Р. С. Про історію зі свиткою Дмитра Григоровича Б. нам дуже хотілося розповісти начальникові Київського міського побутового управління Юрію Феодосійовичу Савченку. Дуже хотілося. Бо ці кохушні історії у Києві замовникам уже оскому набили. Ми й зателефонували Юрію Феодосійовичу. Пишу «ми зателефонували», бо одній людині до Юрія Феодосійовича добитися просто неможливо, тому телефонували вдвох, на протязі робочого дня, по черзі.

— Він розмовляє по міжміському, — багатозначно відповіла секретарка Юрія Феодосійовича.

Подзвонили вдруге:

— Він розмовляє по міському, — відповіла тим самим голосом, але холоднішим тоном секретарка.

Подзвонили втретє:

— У нього міністр на проводі, — відповіла секретарка.

Подзвонили вчетверте:

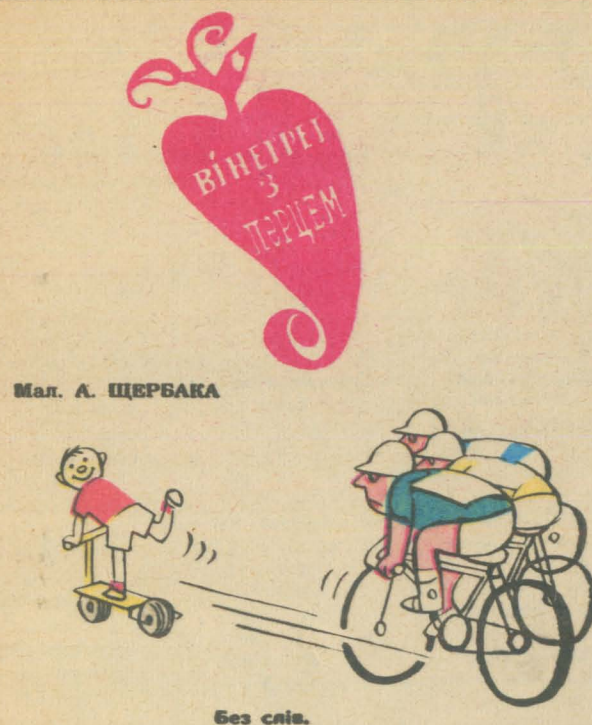
— У нього нарада...

— Тоді запишіть наш телефон. Хай Юрій Феодосійович, як знайде час, нам подзвонить.

Секретарка нас знехотя вислухала і заповнила, що номер телефону записала. Але Юрій Феодосійович так і не подзвонив. Він так і не знайшов для нас часу. Може, в його управлінні є солідніші справи, ніж наша? А на такі «дрібниці» у вкрай заклопотаного Юрія Феодосійовича просто немає часу?

м. Київ.

О. Ч.

Мал. А. ЩЕРБАКА

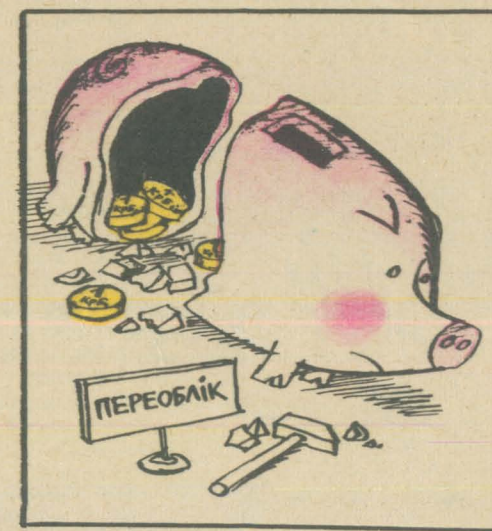
Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. В. ЧИРЬОВА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

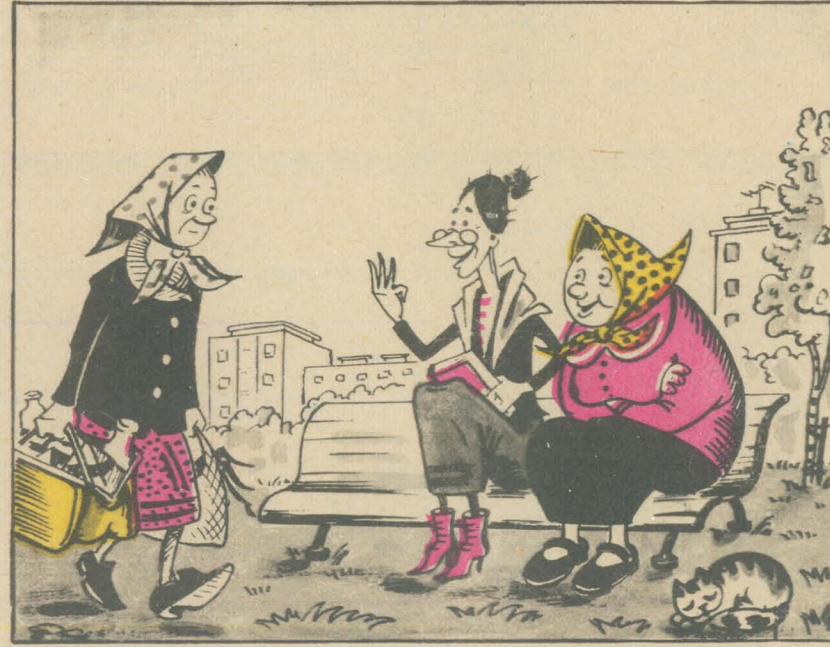
Без слів.

Мал. А. ВОРДУНІСА

Мал. М. КАПУСТИ

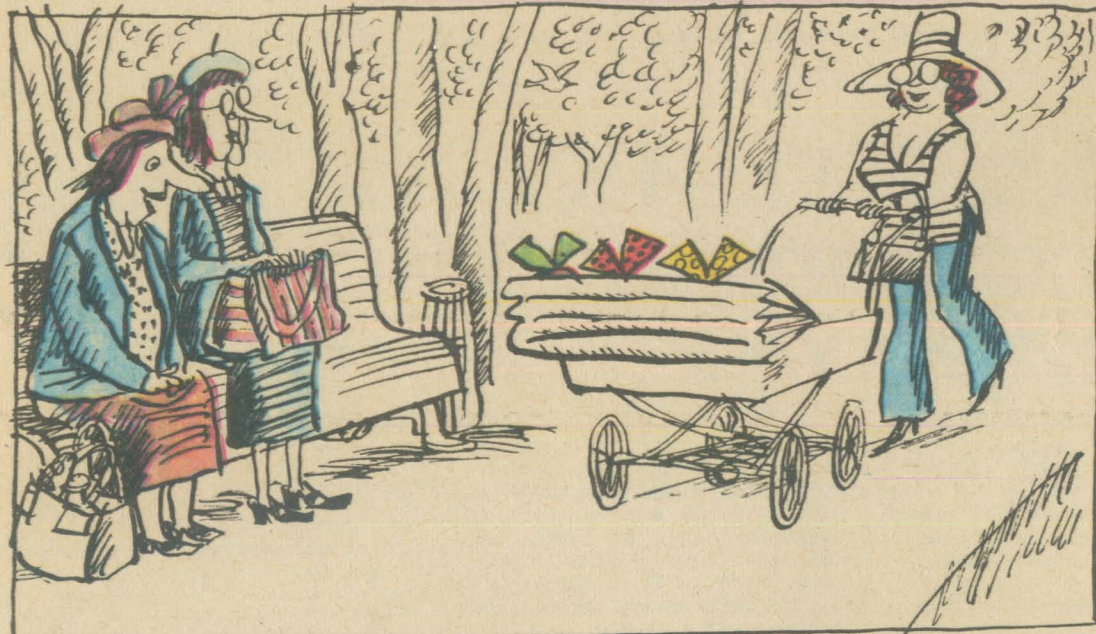

Без слів.

— Подруго, підходи, будеш третьою — побалакаємо...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Поглянь! А ти кажеш, що народжуваність скорочується.

— Очевидно, все-таки доведеться йти працювати, а то предки зовсім за дорослого мене не вважають — дають тільки на пиво.

КІНЦІ У ВОДУ

Ревізора Куманця
Проводжали з тактом:
Ласо вмяли баранця
І списали актом.
А отого папірця
В папці миша з'їла.
І нема до баранця
Вже нікому діла...

Валентин
ПИСАНСЬКИЙ.

БІДНИЙ ЦАП

Сім шкур спустили з того цапа,
Що на грядках капуста цапав.
На ковбасі спіймали Івана —
За це одержав лиш догану.

ОЛІВЕЦЬ

— Ніж, певне, зуб на мене має:
Щоразу стружку він знімає.
Марко МЕЛАМЕД.

Юрій Нікулін на перекурі

У артистів (як і в глядачів) перекур називається антрактом. Це щоб глядач справді міг перекурити, випити лимонаду в буфеті, поділитися з сусідом враженнями від побаченого, ще раз ретроспективно посміятися. Що ж до артиста, то... у кого як вийде. Антракт існує ще й для того, щоб і артист перевів дух, перекурив, але не кожному це вдається.

Я сиджу в цирковій гардеробній народного артиста СРСР Юрія Володимировича Нікуліна і його багаторічного партнера, побратима по арені, Михайла Івановича Шуйдіна (тоді ще заслуженого артиста РРФСР). Михайло Іванович відкриває пляшку... (помиляється — «Миргородської») Юрій Володимирович розминає в пальцях сигарету і намагається сірники. Я (може, не дуже делікатно) дивлюсь на Юрія Володимировича з дуже близької дистанції і ловлю себе на думці, що не так уже й багато в його обличчі, та й у костюмі, «циркового», сучасно «клоунського». Грим — мінімальний. Він помітний лише зблизкою. Слово честі, деякі наші представники прекрасної половини людства перед виходом на побачення накладають на свої обличчя куди-небудь «тіней» і «напівтіней», ніж Юрій Нікулін перед виходом на цирковий манеж.

Трохи закороткі і трохи завузькі штани, рукави піджака теж не дуже модні. Але й тут — мінімум від цирку. Траплялося мені, та й вам траплялося, бачити і не такі костюми, коли люди виходили з деяких наших ательє «індпошиву». Знайомий круглий капелюх — на стіні, на цвяшку. І він не дуже «цирковий». На Хрещатику часом ще й не такі побачиш. От хіба що черевики циркові — задовгі і з носками «мургулистими», як сказали б закарпатці.

П'ять хвилин тому я бачив Юрія Володимировича на манежі, п'ять хвилин тому я чув гомеричний регіт залу... Зараз бачу його в «неслужбовій» обстановці. Бачу і починаю розуміти: та вийди Юрій Нікулін на манеж не в цьому традиційному своєму костюмі, в якому його звикли бачити мільйони глядачів на всіх континентах, а в трійці «від Діора», у модних штіблетах на високих корках... все одно він викличе гомеричний сміх.

Як кожен видатний артист, Юрій Нікулін — новатор. Але новаторство Юрія Нікуліна особливе. Він першим у цирку, першим з-поміж клоунів утворив чудовий конгломерат клоунів і творчої палітри театральних (і кіно!) комедійного актора.

І саме тому він такий популярний у глядачів, і саме тому багато хто з театральних режисерів досі не втрачає надії «переманити» його з манежу на сцену, і саме тому провідні наші кінорежисери вважають за честь знімати його у

своїх фільмах. До речі, не лише в комедійних ролях.

Юрій Нікулін на цирковому манежі «гне» ту саму лінію, тримається якої закликав Остап Вишня в літературі: сатири і гумору протипоказані «недо» і протипоказані «через». Ніякого «недобору» і ніякого «перебору». Всього тут має бути рівно стільки, скільки потрібно. І тоді-то буде і смішно, і весело, і дотепно, і гостро, і змістовно.

...Юрій Володимирович нарешті знаходить сірники, Михайло Іванович нарешті відкриває свою «Миргородську», а я нарешті відкриваю рота, щоб поставити перше запитання.

І тут... Я ще не знаю, що по-справжньому поговорити нам вдасться лише за кілька днів і що розмова ця почнеться з того, що я поздоровлю Юрія Володимировича з черговою високою урядовою нагородою — врученням йому ордена Леніна, а Михайло Іванович — з присвоєнням йому звання народного артиста РРФСР. Це — у зв'язку з 60-літнім ювілеєм радянського цирку.

А зараз... Вірний друг Юрія Володимировича, сірничний Кутя, що сидить біля ніг хазяїна, нашошав вуха і тихенько загарчав. У двері гардеробної хтось постукав. Юрій Володимирович відклав сірники, Михайло Іванович так і не встиг налити в склянку мінеральної, і ніхто з них не встиг сказати: «Увійдіть!», як у дверях з'явилася гарненьке дівоче личко.

— Можна?

— Та ви ж уже увійшли, — засміявся Нікулін. Дівчина червоніє до пліч:
— Вибачайте, мене начальство послало. Самі сидять у залі, а мене послали, щоб я у вас автографи взяла.

Слідом за дівчиною наче мішок розв'язується. У двері гардеробної вже ніхто не стукає, бо ми й кліпнути не встигли, як вони відчинилися навстіж, ніби самі собою, і в них повалили любителі автографів.

Сірничий Кутя намагається навести бодай якийсь лад, на своїй собачій мові промовляє: «Люди, майте совість! Люди, мій хазяїн стомився! Люди, не напийте!» Але, переконавшись, що й дюжина неприязаних тигрів у цій гардеробній не злякала б шанувальників таланту його хазяїна, Кутя, гавкаючи ще кілька разів для порядку, забігає в куток і тільки зирить звідти не дуже приязно...

Юрій Володимирович надзвичайно чемна, душевна і скромна людина. Здається, він навіть трохи соромиться своєї великої популярності і заслуженої слави. Душа його завжди широко відкрита назустріч глядачеві, а двері його помешкання завжди широко відкриті для бажаючих із ним поспілкуватися. Цим не можуть не скористатися його молодші колеги. Слідом за любителями автографів вони пропихаються в гардеробну і в хацькій кавалерійській атаці завойовують ті останні хвилини перекуру, який, між іншим, ще й не починався — Юрій Володимирович так і не встиг припалити сигарету. В гардеробній — молоді актори, кінорежисери, початкуючі клоуни. Прийшли за порадами, за «рецептами» майстерності. Юрій Володимирович не відмовляє нікому.

Наступного разу ми розмовляли з Юрієм Володимировичем про Київ і про київського глядача. Він розповідав:

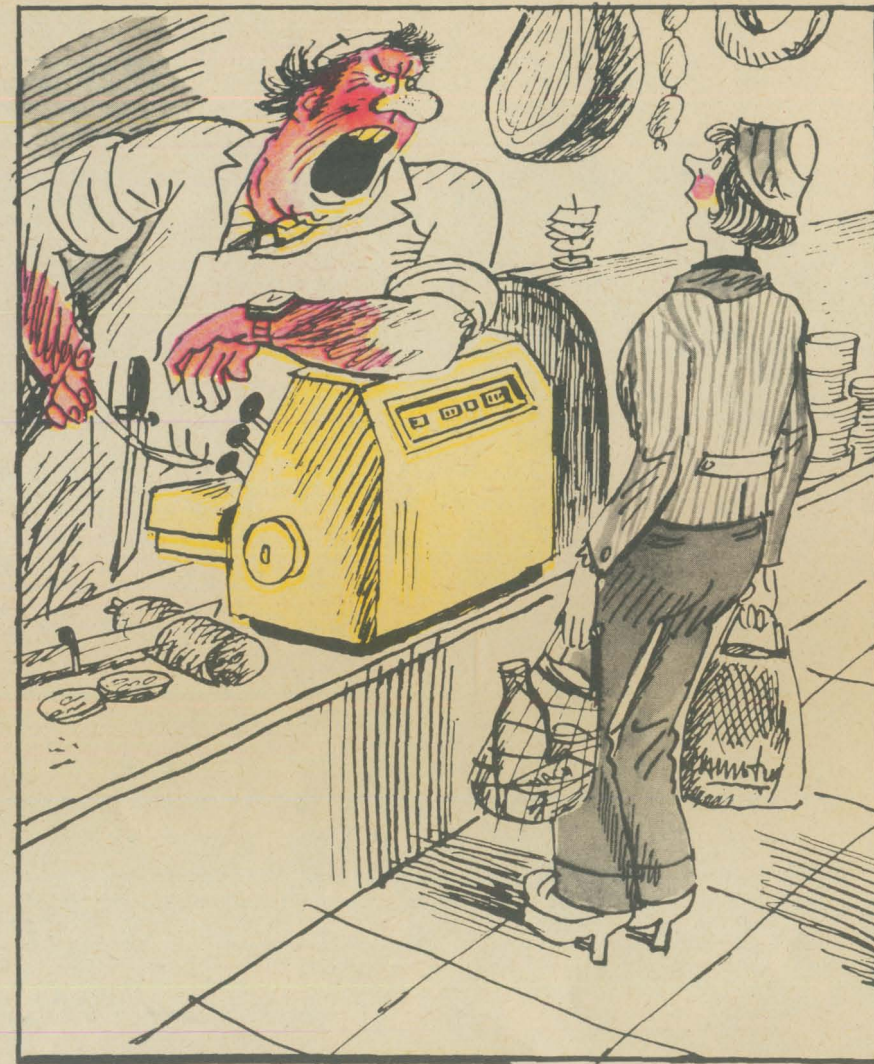
— Останній раз я гастролював у Києві в 1952 році. Як бачите, давненько. Тоді ще Київ не мав такого чудового цирку, та й багато чого не мав ще тоді Київ. Зокрема, — метро, нових мостів через Дніпро, нових мікрорайонів, житлових масивів, чудових готелів, красивих будинків, магазинів, кінотеатрів. Для вас усе це виросло наче непомітно, само собою. Для вас усе це звичне, а мене все вражає, і я не перестаю милуватися новим обличчям Києва. Але що в Києві залишилося незмінним, так це глядачі. Як і тоді, так і тепер київський глядач — дуже вдячний глядач. Я б навіть сказав, глядач грамотний у цирковому мистецтві. Він із півжеста розуміє твій задум, але не пробаючи і тіні халтури. З таким глядачем дуже приємно контактувати...

Я собі подумав, що приємно контактувати саме майстрові високого класу, яким є Юрій Нікулін, а не, пробачте, халтурнику.

— Моє кредо щодо гумору? Бачите, я вважаю, що гумор, за будь-яких обставин, мусить бути добрим. Є, я сказав би, патологічне визначення гумору: «Ми сміємося тому, що неприємності сталися не з нами, а з кимось іншим». Це, даруйте, не гумор, а людське зловтішство. У нас із Михайлом є кілька репріз сатиричного плану. Але й їх ми намагаємось подавати так, щоб вони були сатиричними за змістом і гумористичними за формою. Ні-і, гумор повинен бути добрим, із цієї позиції мене ніхто не зіб'є.

Знаючи, що Юрій Володимирович малює, прошу його намалювати щось для наших читачів. Тема знаходиться блискуче:

— Намалюю автошарж. В одній руці Юрій Ніку-

— А навіщо мені та чемність? Я ж вас не обважаю.

лін тримає пляшку, в другій — ваш журнал. Підпис: «Київський сувенір — горілка з «Перцем».

Але так само блискуче тема бракується:

— Ні. Малюнок може сприйнятися як неповага до журналу і його читачів. Це — по-перше. А по-друге (Юрій Володимирович хитро підморгує), можуть знайтися такі, що скажуть: «О, мало йому, що він по манежу з пляшкою вештається, в кіно п'яниця грає, тепер уже й на журнальний сторінці з пляшкою. Мабуть, і в житті з нею не розлучається». А я, будете сміятися, горілки в рот не беру, ні з перцем, ні без перцю. Намалюю вам щось інше...

...На тому перекурі, Юрій Нікулін так і не встиг чиркнути сірником. А от Михайло Шуйдін перед виходом на манеж встиг зросити горло «Миргородською».

Микола БІЛКУН,
член художньої ради Київського державного цирку.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

ДЖЕНТЛЬМЕН

ШЛЮБ ПО ЛЮБОВІ І З РОЗРАХУНКУ

До того шлюбу діло вже давненько склялося. Наречений і наречена подавали одне одному багатомовні знаки, посилали через Тихий океан поцілунки руками, співчутливо окали, коли ко-мусь із них доводилося сутужно, обмінювалися посланнями із запевненнями в щирості почуттів. На оглядині наречена одягла чорний плащ, ви-шитий граціозними сокирочками та шибениця-ми, а наречений нарядився у халат із кігисти-ми драконами...

Симпатію до хунти «культурно-революційний» Пе-кін відчув одразу ж після того, як генерал Піночет пустив чилійцям кров. А озвірілий антикомуніст-генерал при першій же нагоді досить похваль-но відгукнувся про так званий китайський кому-нізм, який, на його думку, «різко відрізняється від радянського». Чуття підказало генералу-жи-водеру, що пекінські лідери — рідні душі. По-ступово симпатії переросли у взаємну прист-расть. Так, в основному, на ґрунті зоологічної антирадянщини зав'язався політичний флірт.

Піночет спорядив у Пекин свого першого по-сланця — міністра закордонних справ Е. Кубільйо-са. Посланцеві сподобалися і сушені каракатиці, і качка по-пекінськи, і китайська народна кухня взагалі. Але ще більш (чого й слід було, звісна річ, очікувати) припала йому до смаку китайсь-ка політична кухня, на якій вправляються пекін-ські кулінари.

Читач, зрозуміло, пам'ятає загальновідому байку про зозулю й півня, які наперобіж роз-хвалювали вокальні здібності одне одного. По-дібна сцена відбулася і в китайській столиці: Кубільйос до хрипоті вихваляв верескливий го-лос Пекина на міжнародній арені, а Пекин до не-пристойності щедро розсилав компліменти з приводу фашистського кукукування Піночета. Та-ке публічне взаємнихвалення пояснюється зов-сім просто: голоси обох партнерів мають яскра-во виражений антирадянський тембр.

Одне слово, політичний флірт переріс у пал-кий роман із пристрасними обіймами, з клятвами у стабільності почуттів і спільності цілей. То ж не дивно, що тут же й заручини відбулися: вперше було оголошено про взаємну китайсько-чилійську підтримку.

А невдовзі й до шлюбу дійшло...

Шлюб, як відомо, буває особливо жаданим, коли обидва партнери мають подібні погляди на життя. Перед нами якраз такий випадок. Із три-буни ООН китайський і чилійський представники виступають в один голос, закладає не обіймаю-чись. Бо на багато ключових проблем міжнарод-ного життя, світової політики дивляться одна-ково заохоченими чи однаково повними ненави-сті очима. І пекінські «культурно-революціонери», і чилійські фашисти зовсім косують на боротьбу народів Азії, Африки, Латинської Америки за свої національні й людські права. Або візьмімо, наприклад, розрядку в міжнародному житті. При-самій згоді про неї пекінських і чилійських лі-дерів починає тіпати. Вони ладні зробити все, аби тільки прислужитися посиленню напружен-ня. В дні, коли китайський дракон обпалив во-гнем землю В'єтнаму, коричневі генерали в Сан-тьяго захлиналися від захвату і засипали пекін-ських лідерів пестливими епітетами. Скупий на емоції Піночет не стримав напливу сентименталь-ності: оголосив, що в гості до китайців посила-ється високоповажна делегація на чолі з чилій-

ським міністром економіки Р. Келлі. Пекін оцінив любов'язність і передав чилійському «каудільйо, що має намір воздвигнути в Сантьяго нову, від-повідно до інтимніших взаємин, величну споруду посольства і значно розширити його штат. А піночетівська газета «Меркуріо» захоплено охала та ахала від слів китайського посла в Сантьяго Ху Чефана, коли той уже зовсім по-родичівському пообіцяв, що Китай подасть Чілі усіляку допомо-гу — моральну, матеріальну, одне слово, будь-яку. «У нас із Чілі багато спільного!» — запально вигукнува посол під оплески блаженно усміхне-них коричневих генералів...

То була вже сімейна ідилія, що розквітла на ґрунті спільності поглядів, спільності «глибокого (хоч і далекого від романтики) почуття і спіль-ного інтересів. А коли при подібних шлюбах про інтереси йдеться, то вони зводяться до тверезо зважених (і зрозуміло, не позбавлених вигоди) розрахунків.

Хунта мала всі підстави думати, що до кінця своїх днів залишиться старою дівою, тобто в міжнародній ізоляції. Женіхання Пекина були для неї неочікуваним щастям. Тут уже можна було на щось розраховувати... Виділяючи ж хунті креди-ти на сотні мільйонів доларів, закуповуючи в неї, щоб виручити зі скрути, на 132 мільйони доларів чилійської міді, Китай розраховував не тільки на те, що придбас собі вірну подругу, а й на кон-кретніші вигоди. І ось під час пекінського воя-жу, згадуваний уже вище чилійський міністр еко-номіки Р. Келлі дав урочисту обіцянку, що ки-тайський импорт у Чілі суттєво розшириться, і під-писав відповідні папери. Було вирішено, що по обидва боки океану погостять театральні трупи і спортивні делегації, що при допомозі китайсь-ких тренерів на нові висоти будуть піднята чилій-ська гімнастика і пінг-понг. А головне, що Келлі привіз у Пекин особистий і, зрозуміло, гарячий привіт від Піночета і запрошення Хуа Гофену відвідати Чілі. Сам генерал, як було сказано, в зручний для нього час відвідає Пекин, щоб по-ласувати делікатесами китайської кухні і віч-на-віч поговорити про політику.

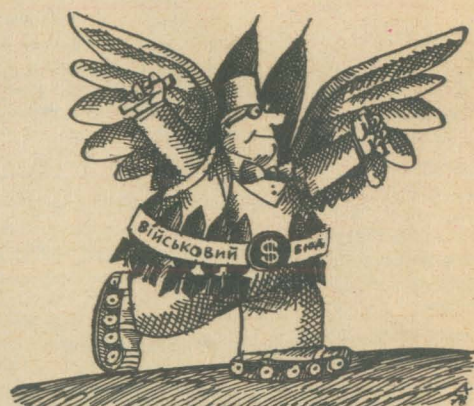
Що ж, мову зі спільною лексикою і граматич-кою вони уже не вчора знайшли — фашистсько-гегемоністську. Так що можуть про все, що їх цікавить, домовитися...

До речі, про домовленості. Їх, як бачимо, між обома партнерами не бракує. Але не можемо втриматися, щоб не згадати ще однієї: Чілі й Китай домовилися і досягли угоди з питання про співробітництво в... Антарктиді. Звичайно, не пінг-віни цікавлять Пекин — для нього льодовий ма-терик іще вчора був поняттям суто географічним. Тепер же, завдяки родичанню Пекина і Сантьяго, він набув політичного значення — став іще од-ним символом нерозривних уз, що зв'язують Китай із Чілі. Словом, і тут — розрахунок: про-демонструвати світові, що плідотворний палкий любові не страшний й антарктичні холоди...

На закінчення зауважимо: крім нареченої і на-реченого свої розрахунки зі шлюбом пов'язував іще й третій персонаж цієї матримоніальної іс-торії. Не важко й здогадатися, хто: звичайно ж, Вашингтон. Потай від світової громадськості він поблагословив обох партнерів, надів їм шлюбні обручки і побажав довголіття та благоденства.

В. ЛАПСЬКИЙ.

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «РОГАЧ» — Братислава.

«Ангел миру».

Без слів.

Без слів.

ВІДРОДЖЕННЯ УСМІШКИ

ВІРУЮЧИЙ

Заколов Петро кабана. Зійшлися на свіжину до нього гості. Господар налив склянку горілки одному, другому, наливає і сусідові Федору, який помагав смалити ка-бана.

— Ні, ні, — каже той, відсовуючи склянку. — Я не п'ю.

— Та бери, бери, не придурюйся. — Не можна мені пити. Я — віру-ючий, — пояснює Федір.

— А яка ж у тебе віра? — поди-вився здивовано на нього господар.

— Як що по правді сказати, то я — адвентист сьомого дня.

— Як це адвентист сьомого дня? — ще більше подиву на обличчі го-сподаря.

— А так, — мовив Федір. — Я день не п'ю, два не п'ю, шість не п'ю, а на сьомий як наберуся, то потім, коли йду додому, ніяк не мо-жу зрозуміти, де ваша хата, а де моя.

НАВІЩО ТОЙ ГОДИННИК?

Приїхав товариш до товариша в гості. Засиділися вони допізна за столом. Рптом гість питає:

— Скажи мені, Стюпо, як ти оце живеш, що в твоїй кімнаті годинни-ка немає?

— А навіщо він мені? — каже Стюпа.

— Як то навіщо? А як же ти ви-значаєш час?

— А це просто робиться, — по-

сміхнувся господар і постукав кула-ком у стінку.

А з того боку: — У вас совість є чи немає?.. Уже три години ночі, а ви ще гуляєте, як коні.

Надіслав В. КЛЕНЕЦЬ з смт Поліського Київської обл.

ГАРНИЙ БРИЛЬ БУВ

Було це влітку. На обіжжю, біля садка, старенький-престаренький ді-дусь варив польову кашу.

Підбігає до нього сусідське хло-п'я.

— Дідусю, — щебече хлопчик, — а чому ви такий зажурений?

— Та бриль пропав, — відказує дідусь. Помовчав і сумно додає:

— Добрий бриль був! Літ двадцять новим носив та й старим уже стільки ж ношу.

Надіслав П. ЛАВРИК з м. Сум.

НАВІЩО ДРІЖДЖІ?

— Тітко, — запитує дівчинка в магазині, — навіщо ви так багато дріжджів купуєте, мабуть, пиріжки пекти будете?

— Та ні, дочко, пиріжки я в кон-дитерській купую, а дріжджі мені для іншого діла потрібні... От підро-стеш — узнеш...

Надіслав Я. БРОНИЦЬКИЙ з м. Кривого Рога Дніпропетровської області.

ГОЛОВЛІКАР ШУКАЄ ЛЮК

служувати усе каналізаційне госпо-дарство райцентру, як і раніше, вва-жається обов'язком Г. З. Кабцана. Тому варто черговій новобудові ви-йти з-під кельми будівельників, як виконком районної Ради народних депутатів у особі голови М. В. Перехреста починає здійснювати тиск на головлікаря:

— Підписуй акт прийому!

Або. Закрутити щось комусь буди-вати — знову до Г. З. Кабцана:

— Давай нам дозвіл на прив'язку нашого об'єкту до діючої каналіза-ції!

Які такі високі турботи не дають спати головному лікареві? Про поліпшення медичного обслуговування трудящих думає він? Науковою робо-тою зайнятий? Ні, буденно-утилі-тарними проблемами сповнені його дні.

А саме: люк поцуплять на каналі-заційному колодязі — він шукає його повсюдно. Заб'ється самотічний колектор — вирішує, в який спосіб силами гінекологів, окулістів і тера-певтів ліквідувати аварію...

Неодноразово намагався Г. З. Каб-цан спекатися своїх обов'язків кура-тора диканської каналізації. Звер-тався з цим у райвиконком, а та-кож до начальника обласного управ-

ління комунального господарства Е. М. Момонта. Ті просто плечима здвигують:

— Отакої! Як-не-як, медичний ін-ститут закінчив, а з каналізацією ніяк не впорастесь...

І все залишається, як було.

Двічі з цього приводу виступала з фейлетонами обласна газета «Ком-сомолец Полтавщини». Відповідь го-лови райвиконкому М. В. Перехре-ста, яка надійшла редакції, є, по су-ті, відпискою. Відповідь Е. М. Мо-монта — відвертим оказамлюван-ням.

«Управління», — писав він, — виділи-ло зі свого ліміту кошти на вигодо-лення проектної документації на ре-монт каналізаційної насосної станції районної лікарні».

Кажучи м'яко, неточність: гроші за проект сплатила лікарня.

«Роботи по ремонту насосної стан-ції виконає комбінат комунальних підприємств».

Ремонт робила найнята головліка-рем бригада шабашників.

«Перед Міністерством комуналь-ного господарства УРСР порушено клопотання про виділення двох ка-налізаційних насосів для встановлен-ня їх замість тих, які вийшли з ла-ду».

Проте на станції досі діють два старі насоси, відремонтовані на од-ному з підприємств міста Полтави. Про ремонт домовлявся не Е. М. Момонт, а Г. З. Кабцан, він сам-таки їздив у Київ, у назване міністер-ство, але — безуспішно.

Нині лікарня збирається будувати-ся. Замовлено проекти поліклініки на 600 відвідувань в день, дитячого відділення на 40 ліжок. Як тільки проекти надійдуть — буде закладе-но перші камені в фундамент. От-же, навантаження на каналізацію зростає. Клопотів — відповідно до-дається.

— Так у райцентрі ж має бути комбінат комунальних підприємств, у функції якого прямо входить на-гляд за каналізацією! — зауважить якийсь тямущий у цьому ділі читач. Еге ж, є такий, є. Керує ним С. Д. Яковенко. Але хто, скажіть, добро-вільно візьме собі на шию таку мо-року, як запущена і майже безза-зайна каналізація? Тим більше, якщо «керівництво згоріло» — Е. М. Мо-монт — зовсім не поспішає давати вказівки у цьому напрямі. Він лише щедро розкидає пригрозі обіця-нок:

— Ми приймемо, приймемо... Зго-дом.

Обіцяє сміливо, бо відповідати за свої слова не звик. Не навчили.

У зв'язку з цим славнозвісна Ди-канька може пишатися — саме тут живе поки що єдиний зафіксований головлікар-сантехнік!

Ю. ПОГОДА.

Полтавська область.

УРОК ЧОЛОВІКОВІ

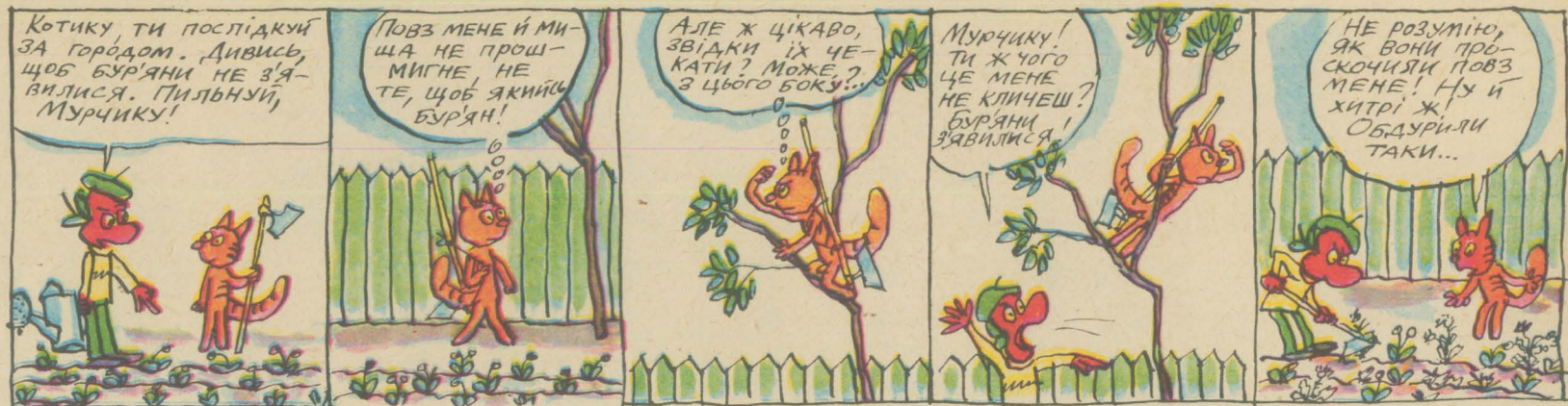
Щоб прочити свого не вельми хазяйновитого чоловіка, 25-річна ан-глійка Сузі Свіфт подала в газету таке оголошення: «Продается чоло-вік. Мало уживаний, у доброму ста-ні. Їджені його хобі — кеглі, кеглі, кеглі!».

ЗА ЧИСТОТУ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Мер американського міста Гері (штат Іллінойс) зробив свій внесок у справу захисту навколишнього се-редовища, видавши такий наказ: «Особам, які їли чашник, заборон-яється упродовж чотирьох годин після того користуватися міським транспортом».

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВРЯТОВАНЕ ПРОСО

Вовк клепає косу,
Щоб косити просо,
А ведмідь готує ціп
Молотити сніп.

— Що це ви затіяли,
Ви ж його не сіяли?
Не пололи влітку.
Ану з поля швидко!

На ведмедя глянув вовк
Щось промимрив і замовк.
Кинув косу на межу:
— Ти як хоч, а я біжу.

Чуєш голос басовитий?
Не інакше — лев сердитий...
— Почекай! — ведмідь йому, —

Кепсько ж бігти одному!

Переплигнув через тин —
І за вовком наваздогін...
Вийшов заєць між дерев:
— Що, злякав левиний

рев?!

І до рота він підніс
Мікрофон. Аж зойкнув ліс...
Засміявся вухань до сліз!

Аркадій МУЗИЧУК.

НАВІЩО!

— Чом не чистиш ти зубів? —
Спитали малого.
— А навіщо? Я ж не їв
Нічого брудного.

Анатолій ГАРМАТЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЕХИТРУВАВ

Малий Лиско Микитович дня не проживе, щоб не схитрувати. Інакше не був би він синком Лиса Микити, відомого в усьому лісі хитруна.

— Ви брехати вмієте? — питає у звірів Лиско. І невинним голосочком додає: — А я от — не вмію. Не виходить у мене, то я й не брешу.

Хто не знає Лиска Микитовича, може й повірить. Але ж бреше, бреше Лиско на кожному кроці. Щоправда, іноді те хитрування проти нього самого обертається.

Отак і того разу. Домовилися звірята у неділю піти на галювину — в футбол пограти. Лиско ввечері батькам нічого не сказав. Лежить собі у ліжку та й міркує:

— Не відпустять мене завтра нікуди. Обов'язково примусять уроки вчити. А в футбол пограти хочеться. Що його робити?

І придумав. Уранці, щойно прокинувся, почав охати, стогнати, буцімто хворий.

— Ну, що ж, — сказала мама Лисиця. — Ми з татом підемо на лови, а ти лежи, видужуй.

Вони пішли, а Лиско Микитович із ліжка зіскочив та двері — шарп! А двері знадвору на засув зачинені. Ну, та не біда. Ажже звірята за Лиском зайдуть — відчинять.

Але звірята прийшли аж увечері — веселі, стомлені, видно, добре нагralись.

— Ви чому за мною не зайшли? — мало не плаче Лиско.

— А ми зустріли твоїх батьків, і вони нам сказали, що ти хворий і тебе не можна турбувати.

Ех, такий футбол пропав через ці хитрощі!

Наталія КУЛИК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

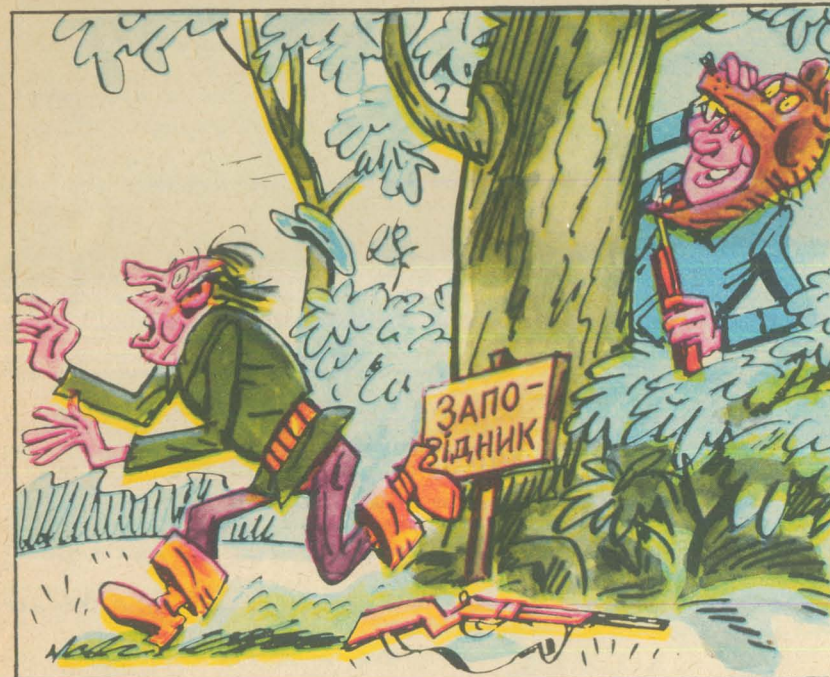
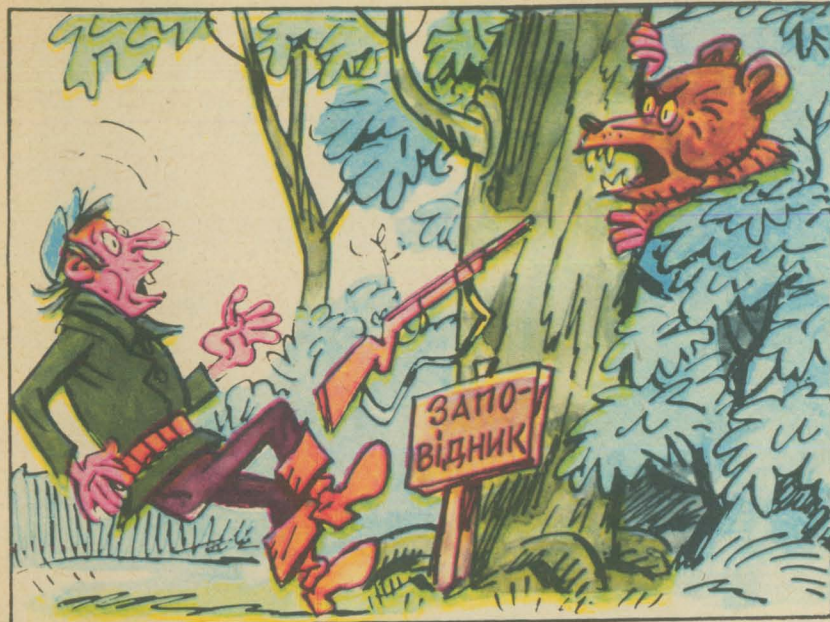
Хоч ніхто його не сіє,
Та воно щоранку сходить,
Швидко сутінки розвіє,
День ясний до нас приводить.

Василь ВОЙТОВИЧ.

— Наді мною круглячок
Має сорок дірочок.
А як схочу — крізь дірки
Теплі падають струмки.

Валерій КУЗЬМІНОВ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

ІРОНІЗМИ

● Був однолюбом: любив тільки жінок.

● Чим Хмарина ближче до Сонця, тим більшу тінь вона може кинути на Землю.

● Часом доводиться перевтілюватися, щоб залишатися самим собою.

● І диригенти дивляться у ноти.

● Що час робить з людиною! Що людина робить із часом!

● Живи так, щоб твій некролог відповідав дійсності.

● Людина теж псується з головою.

● Якщо про тебе кажуть лише добре, значить, ти тільки що народився або щойно помер.

Олександр КУЛИЧ.

ЩАСТЯ

ГУМОРЕСКА

Я не якийсь там гульвіса, а чоловік цілком інтелігентний. Аби у моєї нареченої не було щодо цього ніяких сумнівів, я запросив її до себе у гості.

Переступивши поріг моєї однокімнатної квартири, вона здивовано підняла рисочки брів.

— У тебе ремонт?

— Що ти! — відказав я. — Хіба у мене є дурні гроші?

Наречена обережно відчинила двері у кімнату і злякано відсахнулася.

— Пограбували!

Я, як міг, заспокоїв її.

— У мене ж нічого брати, любя...

— Не розумію! — сплеснула вона руками. — Чому ж у тебе така пуста?

Не кажучи ні слова, я вийшов на кухню і за хвилину повернувся, несучи на талі глибоку миску, ложку, виделку, чашку і середніх розмірів сковороду.

— Оце і все? — спантеличено запитала наречена.

Я посадив її на стос книжок і, лагідно дивлячись у її глибокі очі, почав:

— Гарнітур-стілець, диван-ліжко, два м'які крісла, журнальний столик і шість стильців я віддав за двісті томів «Всесвітньої бібліотеки», ти на ній, до речі, зараз сидиш. Польська кухня пішла за Бальзака, Гюго і Шолохова. Холодильник...

— А телевізор? — скрикнула наречена, скоплюючись з місця.

— Його мені коштували Михайло Коцюбинський, Леся Українка і Джек Лондон, — спокійно відповів я.

Наречена обережно обійшла купу книжок у кутку, навіть доторкнулась пальцем до верхньої, а тоді уважно подивилась на мене.

— А на чому ж ти спиш?

— А ось! — я вказав на іншу купу книжок. — На поезії Стародавнього Сходу.

Наречена недовіркою подивилась на підшивки і соромливо сховала очі за довжелезними віями.

— А на чому ж ми будемо спати?

— Та на тому ж таки Сході! — не розгубився я.

Вона скептично покрутила головою, і я відчув, що моє сімейне щастя перетворюється в химеру.

— Або я, або книжки! — рішуче заявила наречена.

Думав я недовго. Адже мені під тридцять, а ще грек Гесіод радив у таких випадках не дуже помилятися. Поцілувавши нареченої руку, я сів писати оголошення.

«Маю на продаж (обмін за домовленістю) таких авторів...» Далі йшов довгий перелік. Почепивши папірця на найвиднішому місці дошки оголошень, я став чекати навали шанувальників друкованого слова.

Проте мій телефон мовчав, дзвінок біля дверей теж не подавав ознак життя. Гублячись у припущеннях, я врешті вирішив, що моє оголошення або зірвало вітром, або заліпили іншим, і пішов перевірити.

На мій подив, воно висіло на тому ж місці, де я його почепив. Біля нього стояли два чоловіки і голосно реготали. Підійшовши до них впритул, я прислухався.

— Що за йолоп повісив цю нісенітницю, — говорив один з них другому. — З Місяця він упав, чи що?

— Знайшов чим дивувати! — зі сміхом озвався другий. — Та ж ці книжки у першій-ліпшій книгарні вільно продаються і купуються!

І чоловіки, продовжуючи реготати, пішли геть.

Коли до мене дійшло, що вони говорили, я відчув на чолі холодний піт і прожогом кинувся до найближчої книгарні.

Незнайомці казали чистісіньку правду!

На довжелезних полицях справді стояли повні зібрання творів Тургенєва і Гончара, Цвейга і Шукшина, Достоєвського і Драйзера... Не вірячи своїм очам, я зайшов за прилавком, простягнув руку... і прокинувся.

Того ж дня я записався у найближчу бібліотеку і, попередньо зустрівшись з нареченою, подав заяву до найближчого загсу.

Станіслав ПАВЛОВСКИЙ.

Гід

В нашому місті —
вулиць із триста.
Як їх усі осягнути туристам?
Мій же сусід...

Попроси серед ночі —
Кожну із них покаже охоче.

«Вас зацікавила вулиця Миру?»

Ідьте тролейбусом номер чотири.

«Хочете втрапити ви на Космічну?»

Шостий автобус домчить блискавично.

«Кажете, вам до Жовтневого ринку?»

Восьмий трамвай —

на кінцеву зупинку.

Звідки
усе це
зна мій сусід?

Може,
таксист він,

можливо, він гід?

Може, в ДАІ працює людина?

Ні, не вгадали. Інша причина.

Як же не знати вулицю Миру?

Там у сусіда —

Нюра й Ельвіра...

Ну, а Космічна...

Клаву і Раду

«Чесно» провідує
раз на декаду.

Катю,
що біля Жовтневого ринку,
Рік обіцяє взяти за жінку...

Є ще Оксани,

Люди і Галі... —

І інші ж є вулиці і магістри.

Добре сусідові знані вони.

Є ще в нас «гід» такі

— джигуни.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. О. АЛЬШИЧЕВА

«Як надійде вже час, щоб бокал підняти,
Підніміть ви за мене графині!»
О. Б-но,
Дніпропетровська область.
— Чого ж графині! За хорошу людину можна й баню підняти!

«Жінка з тещою вже взгоді —
Мені стало жити годі!
Довго з мужом жити не в моді».
В. С-ка,
Львівська область.
— Проти моди не попреші!

«Кругом, куди не глянь,
Лежать пляшки пусті.
І радісно й приємно
Зробилось на душі».
Б. В-ий,
Хмельницька область.
— Будете радіти, коли здасте
пляшки на пункт прийому склотарі.

«Мій товариш склав кросворда і
послав у газету. А я посилаю вам
свій вірш:
Грав півень на войну,
На войну велику
Воював з гандиками.
А гандики-куркулі півника убили
Кут-кудаку ку-кур-рік
Кури голосили».
М. К-за
з Хмельницької області.
— Радимо і вам узятися за крос-
ворда — не будуть голосити кури.

«Нехай милий мій не робить,
Хай п'є та гуляє —
Зате в мене чоловік,
А в інших — немає!»
Ю. С-но
з м. Білої Церкви.
— З чим і поздоровляємо!

Друже Перче!

Ось уже кілька років позбавлені ми можливості регулярно слухати радіо. Багато разів зверталися до керівництва районного вузла зв'язку зі скаргами. Нам роз'яснювали, що в усьому винні старі, підгнилі стовпи, на котрих обриваються дрони. Зрештою, стовпи були замінені на нові, капітальні. Але заміна нічого не дала. Радіодіамагніти як працювали день-два на тиждень, так працюють і тепер.

Виходить, стовпів можна наставити кілька за годино і яких завгодно, а товку не добитися. Помосму, окрім стовпів, потрібно мати ще одну річ — елементарне почуття відповідальності за доручену справу. А ти, Перче, як гадаєш!

М. ХРЕНОВСЬКИЙ.

с. Пологи Охтирського району
Сумської області.

Ти не знаєш, випадково, що таке — «темное благо»? Річ у тім, що напередодні Восьмого березня одержала я від рідної доньки з Мончегорська телеграму: «ПОЗДРАВЛЮ ПРАЗДНИКОМ. ЖЕЛАЮ ЗДОРОВ'Я ЛСХТ ТЕМНЫХ БЛАГ». Що таке «поздравляю», я зрозуміла, слово «лсхт» танок зуміла перекласти на людську мову, а перед «темным благом» розгубилася. Може, наші споворонці за'язкиці мені його роз'яснять! Моя адреса: вулиця Комсомольська, 19.

Єдине прошу: нехай письмово роз'яснюють, а не телеграфом, бо знову наплутають.

М. ВЕРТИНСЬКА.

м. Северодонецьк
Ворошиловградської області.

Знаю, що тобі доводиться чимало роз'яснювати. Можливо, доведеться ближчим часом приїхати в районний центр Петропавлівку, що на Дніпропетровщині, і зупинитися в місцевому готелі. Тим-то швидко раджу взяти з собою:

1. Простирадло (цілий і чистий мешканцям готелю стараться не видавати).
2. Побільше вати, щоб заткати вуха (у першому номері чути геть усе, що робиться і про що говориться у двадцять п'ятому).
3. Кілька різних вішалок (їх нема ні в номерах, ні в рукомирніку).
4. Шаабру з ганчіркою (призначення їх загальновідоме).
5. Мітку з щонайдовшим держаном (для знімання павутиння).

Не послухайся моєї поради — нарікай на себе.

М. СКОРИК.

смт Петропавлівка
Дніпропетровської області.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

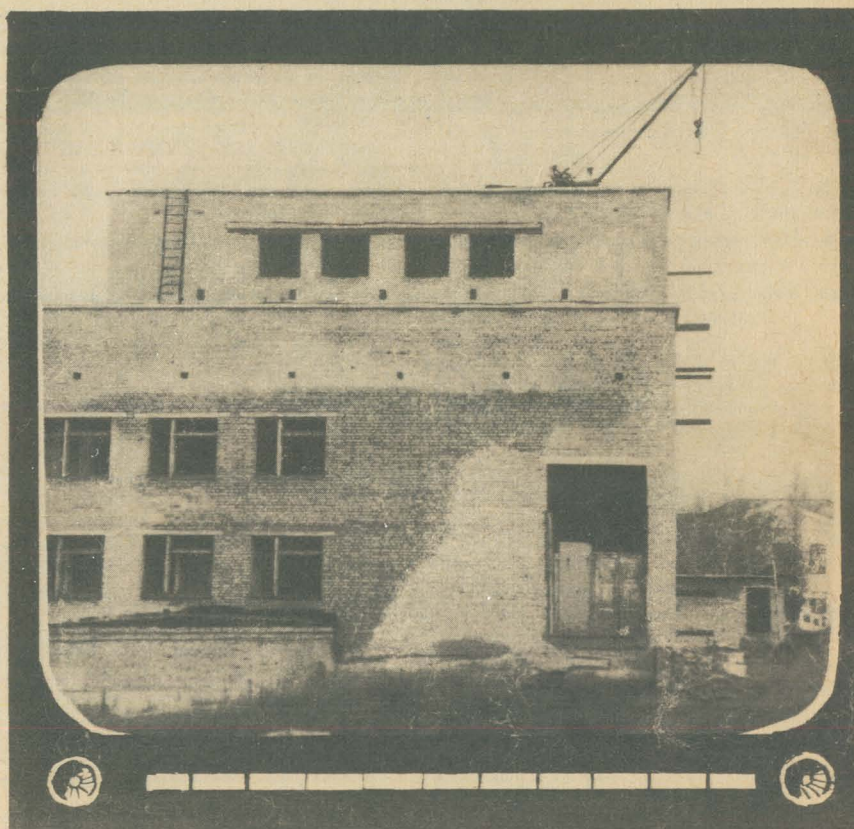
Сьогоднішню передачу ми підготували ще 1 січня 1979 року в районі Компаніївці на Кіровоградщині, де у той день, за словами керівників тресту «Кіровоградськбуд», мало відбутися урочисте відкриття нового Будинку культури.

Проте нашим телекамерам вдалося тоді зафіксувати лише добряче підмокну цегляну кладку і кути будівельного сміття навколо. Будівельники, яких вдалося розшукати аж в обласному центрі, попросили нас приїхати через рік. І ось, коли ми знову завітали сюди зі своєю апаратурою, виявилось, що ніяких нових телезйомок робити не треба: все залишилось точнісінько в такому ж стані, як і рік тому. Хіба що стіни ще більш потріскалися та змокрили. За 1979 рік будівельники із запланованих 400 тисяч освоїли аж... 17 тисяч карбованців, а нинішнього року, кажуть, і азагалі братися за цю будову не будуть. Отож є надія, що наступного, 1981 року у нас буде можливість повністю повторити цю передачу, збагативши її хіба що музичним супроводом учасників художньої самодіяльності будівельного тресту:

«Язиками помололи —
Сім кіп дурниць намололи...»

Для жителів районного селища Компаніївки це буде яка-не-яка, а все ж культурна розвага.

На цьому, товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

Отсканирован reduktor
для rutracker.org

Першим звернув на них увагу Брикайло. Хвилини сорок стовбичив він біля вікна, роздивляючись щось у нашому дворі.

— Цікаво, — врешті-решт, про бурмотів він, — що вони там роблять?

— Хто?

— Та якісь типи. Асфальт розкопували...

— Теж дивина: асфальт сьогодні укладають — завтра копають.

— З асфальтом вони вже закінчили, тепер під фундамент шурфують.

— Мабуть, сантехніки, — зауважив начальник нашого відділу Волощук.

— Ні, то не сантехніки, — вдумливо протяг Брикайло. — Гляньте, як ці хлопці одягнені. Люкс-модерні! Сантехніки так на роботу не вичепуряться.

Ми прилипли до вікна. Справді, біля нашої стіни трое чоловіків, одягнених, як на дипломатичний при-

йом, завзято працювали кайлами та лопатами.

— Може, це археологи? — висловив припущення Печінка. — Може, саме під нашою конторою було городище якихось там первісних!..

— Археологи теж на розкопки так не одягаються.

Хлопці з ентузіазмом копали, а ми стояли і сушили голови — що б то могло бути!

— Слухайте! — раптом вигукнула Галина Іванівна. — Це кінозйомка!

— Точно, — підхопив Печінка, — знімають детектив із зарубіжного життя, а це гангстери, які роблять підкол під банк.

— Кінозйомка? А де ж кіношники?

— Десь сховалися. Зараз модно знімати методом «схованої камери».

Романтики

ГУМОРЕСКА

— У цьому щось є. Але чому саме у нашому дворі?

Ми ще з годину дискутували, але і на йоту не наблизилися до розгадки таємниці.

Нарешті я виліз на підвіконня і просунув голову у квартиру.

— Агов, хлопці! Агов! Що це ви у нас робите?

— Підкол робимо. А що? — озвався один із землекопів, мабуть, ватажок.

Відклавши лопату, він витирав строкатою хусткою спітнілу лису.

— Який підкол? Навіщо?

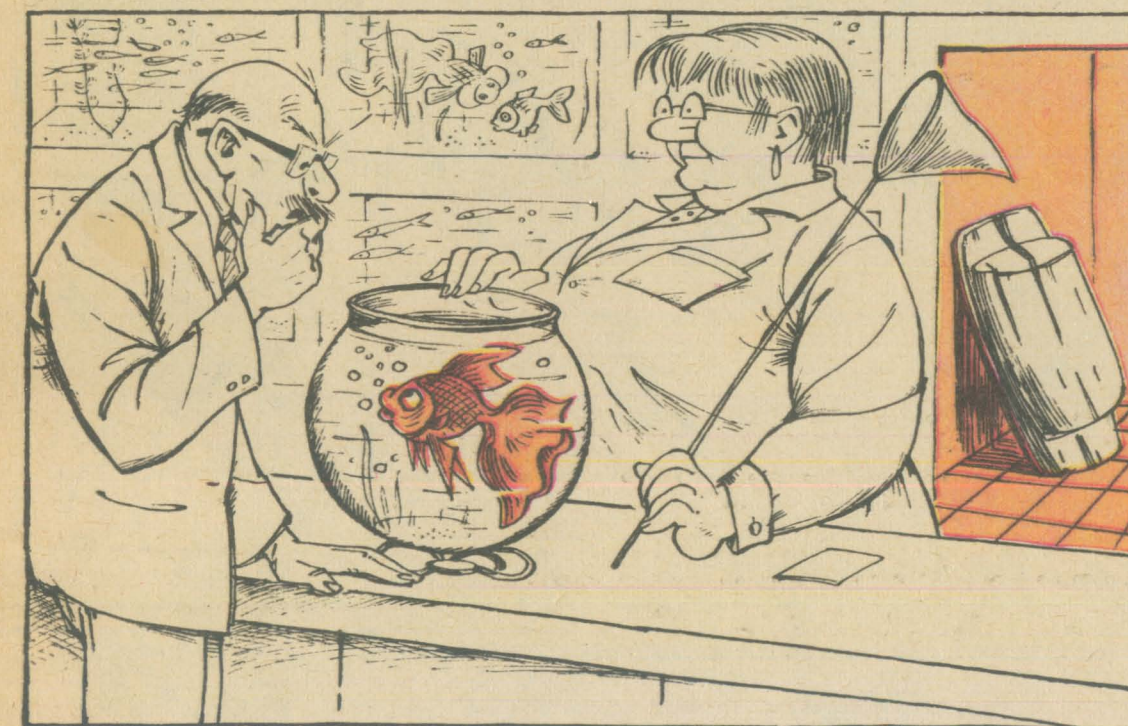
— А ми до вашого керуючого у важливій справі. Тиждень на прийом потрапити не можемо. От і вирішили підкол зробити. О третій будемо в його кабінеті.

— Ну, от — усе так просто, — сказав Волощук. — А ви: археологи, гангстери!

Ох, ці романтики — насмішать, їй богу!..

Казимир СОСИС.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Золота рибка продається тільки в наборі з розбитим коритом.

Страшно пере- НЕ В ПУСАКА...

«Постійно підвищувати ділову кваліфікацію працівників і зменшувати їх наднормативні за-
паси».

(Із рекомендації атестаційної комісії).

«В третє звертаюсь до вас, неабияк. В против-
ному разі вам буде не до сміху».

(Із заяви).

«Навіть ЛТЕКа не дійшла до висновку, що я
здоровий бик».

(Із пояснення).

«Розписка, взята мною у буфеті була ще на-
писана за життя його батьків».

(Із пояснення).

«Через відсутність експонатів, відвідування
кліток тимчасово припинено».

(Із об'яви).

Надіслав Валерій ГОЛЕМБІОВСЬКИЙ.

«Доярки, в яких ялові корови, повинні з'я-
влятися до зоотехніка для вибірки і відправки
на м'ясокомбінат».

(Із об'яви).

Повідомив О. ГИРЯ.

Смт Кегичівка
Харківської області.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 9 (1075)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Іздателство «Радянська Україна».

Знаю до набору 02.04.80. Підписано до друку 18.04.80. БФ 10050. Формат видання 70х108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 01806. Тираж 3.280.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. народного художника
СРСР В. ЄФИМОВА.
видавництво «Плакати».

ГЛЯНЬ, З КИМ У КОЛО ІДЕ ПЕКІН, —
ПОБАЧИШ, З КИМ У ДРУЖБІ ВІН.